

Sila v kordech rodu Wellnsburgu

4. díl

**PŘEDURČENÝ
CÍL**

ERIKA P. HAMLET

WELLNSBURGSKÉ KORDY BUDOU ZDOLÁVAT
MEČE JAPONSKÝCH NINJŮ

**SÍLA V KORDECH
RODU WELLNSBURGŮ**

PŘEDURČENÝ CÍL

4.díl

Erika P. Hamlet

ÚVOD

Příběh se odehrává na konci 17. století v době, která jakoby se zastavila u mocného kardinála Richelieua, kterému tři mušketýři připravili mnoho bezesných nocí.

Těžký je život chudého lidu, kde honby na čarodějnice a udavačství jsou na denním pořádku a moc církve a bohaté šlechty je naprosto nepřemožitelná.

ROZHODNUTÍ

Tak, jak žila svým životem v těchto dnech rozmařilá Francie, nebo stará dobrá Anglie, tak žily životem i jiné okolní světy, se svými lidmi, kteří buď třeli bídu s nouzí a ti druzí se naopak potýkali s dennodenním přepychem. Egyptské pyramidy se hrdě tyčily do nebes a jejich jedinečná stavba byla obestřena rouškou tajemství, které k sobě přitahovalo mnoho významných stavitelů, kteří žili v těch dobách a kterým tato neobvyklá stavba zaměstnávala mysl.

Lod' se držela svého vytyčeného směru a pocestní již počítali dny, které slibovaly konec skleslé nálady a také konec žaludečních problémů, kterým museli občas čelit. Augustina se opět snažila soustředit na své myšlenky, které jí burácely v hlavě téměř jako mořské vlny. Chtěla se o ně rychle podělit, aby jí z toho tlaku nerozbolela hlava: „Myslím, že je čas, abychom se vydaly do

kajuty hraběte Richarda. Všechny přece chceme slyšet příběh o Sheeradově říši. Co myslíte?“

„To je pravda,“ souhlasila s ní Josephina. „Podle toho se rozhodneme, zda budeme pokračovat v cestě, nebo hned v prvním přístavu vystoupíme!“ dodala a hned se cítila hrozně provinile za to, co řekla, když na ni ulpěly rozhněvané pohledy jejích sester.

„Ehm, chtěla jsem tedy říct, že pokračovat rozhodně budeme, protože pomoci našim bližním je naším svatým posláním, a tak jenom potřebujeme vědět, o co v tom příběhu jde, abychom byly dostatečně připraveny a nápomocny, že?“ uvedla věc na pravou míru a byla ráda, že to, co řekla teď, bylo dokonalé, protože ji její sestry hned obdařily úsměvem.

Palubu začal nesměle skrápět déšť, který mnohé hned přesvědčil o tom, že ji bude lepší opustit. To uznaly i sestry, a proto pospíchaly, aby se schovaly někam do sucha. I zbylí pocestní, kteří s odchodem pořád otáleli, při jeho větší síle uznali, že je nepochybně čas vrátit se do ponurých kajut. Tak se najednou stalo, že před schůdkami do podpalubí bylo hodně těsno.

Sestra Josephina štrádovala jako první, ale po chvíli se v tlačence musela zastavila. Razantně si očima přeměřila dámu, která stála před ní, popadla svůj deštník a obrátila ho rukojetí dolů. Začala ženě mírně nadzvedávat lem dlouhé sukně, aby se přesvědčila, zda to také není někdo přestrojený.

„Josephino, co to prosím tě provádíš?“ sykla na ni Augustina a strčila ji do zad. Plácla jí po ruce, ve které sestra držela deštník, a tím vlastně nechtěně uhodila dámu stojící před Josephinou.

„No co! Pokračuji v prověřování lodě!“ zamumlala trochu podrážděně Josephina, ale ihned se zase mile usmála do tváře ženě, která před ní kráčela a která se na ni právě otočila, protože ucítila na lýtkách něco, co ji obtěžovalo. „Ach promiňte, to je ten můj nešikovný deštník! Hned to napravím!“ omlouvala se za svou plánovanou nešikovnost, obrátila oči vzhůru a lehce se zachichotala. Dáma jí rovněž s úsměvem na rtech vyjádřila své poděkování, jakmile jí Josephina přestala nadzvedávat lem sukně.

„Ta je pravá! Nefalšovaná!“ zašeptala sestra dozadu svým sestřám a byla spokojena, že dámu prověřila.

Augustina za jejími zády obrátila oči vzhůru, nervózně si začala upravovat svůj řeholní čepce a rozdávala kolem sebe úsměvy, jen aby zakryla nervozitu.

Do kajuty hraběte Richarda se kupodivu dostavily mezi prvními, a proto musely na ostatní čekat. Pohodlně se usadily na postel a složily ruce k modlitbě.

Pro Augustinu ale modlitby nebyly zřejmě dost poutavé, a tak se po chvílce začala nudit. Rozhlížela se kolem, aby našla něco, co by zaměstnalo její oči a mysl. Pohupovala si ledabyle nožkou a nemohla najít nic, protože kajuta byla zařízena velice stroze,

a tak jí nuda neopouštěla. Přesto však měla v mysli fantazii, která se jí hned vydrala z hlavy ven: „Také jste si toho všimly? Kajuta byla otevřená a prázdná! Co když byl hrabě Richard nebo někdo jiný unesen a teď je řada na nás?“ vykulila hrůzou oči na své sestry.

„Ale prosím tě!“ mávla rukou Josephina. „Kdo by tě unášel? Dobří lidé to nebudou a čert se ti obloukem vyhne!“ škádlila ji a Rosalinda se tiše zachichotala.

Augustininy chmurné myšlenky byly však zahnány hned poté, co jí obě sestry šťouchly do žeber a do kajuty vešel pan Radefel s hrabětem Richardem v patách. Jejich mokré vlasy prozrazovaly, že se zdrželi venku a déšť je pořádně zmáčel. To se ale nedalo říci o jejich oděvu, který si zřejmě něčím chránili nebo se již stačili převléknout.

„Trošku jsme pomáhali kapitánovi na palubě, ale jak vidíte, už jsme zase v suchém,“ ukojil pan Radefel svými slovy zvědavé pohledy sester, které se sice nevyptávaly a tvářily se, že je to nezajímá, ale v hloubi duše to chtěly vědět. Všechny uznale pokývaly hlavou, že chápou, a mile se usmály. Přišly právě včas, protože místnost se začala plnit všemi, kteří byli pozváni.

Pan Radefel se rozhlédl, aby se ujistil, že nikdo nechybí, a pak se pustil do vyprávění. „Dobrá tedy, jak jsem již říkal, hrabě Richard si mě najal, abych pro něj našel jeho dceru Katarine s rodinou. Chtěl poznat svá vnoučata, pokud jimi byli jeho dcera a Martrek

obdařeni. Co jsem bezpečně zjistil, bylo to, že se Katarine narodila dvojčata, ale také to, že jedno z nich po porodu zemřelo. Tak to vykládali místní lidé. I farář Vincent, se kterým jsem mluvil, mi to potvrdil. Zde slečnu Elizabeth,“ pootočil se k ní a usmál se na ni, „vnučku hraběte Richarda, tedy Katarininu dceru, jsem bezpečně vystopoval a podle všech indicií jsem poznal, že je to nepochybně ona. Neměl jsem ale nejmenší tušení, že její dvojče, bratr Christopher, stále žije. Tuto skutečnost jsem se dozvěděl až poté, co jsme četli všechny papíry s důkazy, které Febien ukrýval v náprsní kapse svého kabátu, když byl zraněn vlastním dědem a ležel v bezvědomí. Můj přítel hrabě Richard málem zemřel, když se před ním odkrylo toto tajemství a on zjistil, koho v souboji vlastně zranil. Byla to služebná Kasandra, která nechtěla nadále ukrývat tajemství a hřích, kterého se dopustila při narození těchto dětí, a písemně se doznala, že Henrietin chlapec Febien při porodu zemřel a ona ho zaměnila za Christophera, který se narodil Katarine jako jedno z dvojčat. Služebná, jak víme, v dopise popsala, že děti mají stejné mateřské znaménko – hvězdičku, Elizabeth pod pravým kolenem a Christopher, tedy Febien, na levém chodidle. Tato dvojčata, o nichž se nevědělo, že obě žijí, byla rovněž vepsána do osudu někoho jiného a předurčena k pomoci nebo záhubě, a to podle toho, kdo a jak s tím dokáže naložit. Asi to zní velice tajemně...“

Pan Radefel si nevšiml, že jedna ze sester vrtí hlavou, protože právě ona společně se svými dvěma sestrami byla při této věštbě, kdy se to stalo a osud dvojčat se propojil s někým jiným.

„Všechno, co vám řeknu, je pravda,“ pokračoval pan Radefel.

„Abyste lépe pochopili, co tedy bylo osudem předurčeno pro Elizabeth a Christophera, tedy Febiena, musíte poznat příběh tak, jak jsem ho poznal i já v době, kdy jsem je hledal. Tou dobou jsem neměl nejmenší tušení, kam až byl osud těchto dětí zavát.

Dívku, tedy chtěl jsem říct princeznu Fahiram, kterou jsem potkal v Indii, jsem opouštěl v době, kdy byla velice zoufalá. Tenkrát jsem nevěděl, jak jí mohu pomoci, ale slíbil jsem jí, že nezůstanu lhostejný, pokud něco zjistím, protože mě děsilo její vyprávění. Bůh je mi svědkem, že jsem na ni mnohdy myslel a ve svých modlitbách jsem byl s ní.“

Pan Radefel se odmlčel a té chvíli využil hrabě Richard: „My všichni dobře víme, co je zoufalství! Já jsem ho pocítil na vlastní kůži a vím, jak chutná. Také já jsem jednou slíbil před tvář našeho všemohoucího pána, že vrátím veškerou pomoc, pokud mi bude nabídnuta a pokud se mi podaří najít mou rodinu. Víím, že jsem tenkrát smlouval s někým, s kým se smlouvat nemá, nicméně Bůh mi ukázal svou dobrotivou tvář a pomohl mi. Tímto mým prohlášením znáte tedy mou odpověď. Je mi jedno, co budu dělat, je mi jedno, čím budu, ale já svůj slib dodržím.“

Všichni v kajutě tiše pokývali hlavou, aby vyjádřili souhlas a pochopení.

Další ticho přerušil Richardův vnuk Febien. „Vše, co slibuje dobrodružství, je nejenom na našem seznamu, ale koluje to i v žilách rodu Wellnsburgů. Nebo se snad mýlím?“ zeptal se a otočil se na svou sestru Elizabeth, Federika a poté na Patricii, kteří se postavili a přešli k němu. Předpažili pravou ruku a jeden po druhém je pokládali na sebe.

„Dobrodružství, síla lásky, síla rodu a pravé přátelství nás spojují!“ uzavřeli přísahou svou odhodlanost jít pomoci.

Augustina, která seděla mezi svými sestrami, byla tím prohlášením tak dojata, že i ona malinko a nesměle předpažila pravou ruku a čekala, že ji po ní Josephina plácne. Nic takového se nestalo, ba naopak ucítila, že obě sestry nesměle předpažily a položily své ruce na tu její. Pan Radefel s hrabětem Richardem se mírně pousmáli a robustní Lukas št'ouchl loktem do Darena a povytáhl obočí, což bylo příslibem dobrodružství.

Pak pokračoval pan Radefel: „Jsem rád, že všude kolem nacházím odhodlání, protože štěstí přeje odvážným a těm, kteří nenašli odvahu, zůstávají prázdné ruce. Pevně věřím, že to nebude dlouho trvat a budete mít tu čest poznat osobně dívku, která se rozhodla udělat vše pro záchranu svých lidí a své země. Podivné tajemství, které před ní ukrývá otec, jí začal objasňovat její spojenec, starý

lékař a učenec Harhean. V době, kdy jsem s ní mluvil, zůstalo vše zatím jenom poodhaleno, ale bohužel neobjasněno, protože...“

LÉKAŘ HARHEAN

„Jsem nesmírně poctěn, milá Fahiram, že jste ochotna se mnou trávit čas, pokud to jen jde!“ děkoval lékař Harhean princezně, jakmile byl uveden do jejích přepychových komnat.

„Dělám to přece pro svého otce, jak jste řekl, pane, a proto mi nemusíte děkovat,“ odpověděla půvabná indická černovlasá dívka s příjemnými rysy v obličeji a úsměvem. Seděla se zkříženými nohama na pohodlném polštáři, který byl položen na koberci.

Levým loktem se opírala o měkkou polstrovanou židličku a pravou rukou zkoušela postupně kvalitu hedvábí, které jí služebné předkládaly, aby si mohla vybrat nejlepší látku, ze které bude chtít ušít šaty. Byla to velice krásná a moudrá dívka. Před lékařem si nepřipínala přes ústa svou hedvábnou roušku, kterou na ní rád viděl její otec v čemž lékař viděl určitou poctu a vážil si toho. Její pokoj překypoval hedvábím, drahým nábytkem a květinami. Postel s nebesy připomínala jiný svět než ten chudý, který byl za branami tohoto vznešeného paláce. Princezna měla až do pasu dlouhé černé vlnité vlasy, které zvýrazňovaly její krásu, stejně jako drobný diadém, který zdobil její čelo. Ráda si se svými vlasy hrála a často si je natáčela na prst, jako by v tom nacházela určitou zálibu nebo uvolnění. Dívala se na lékaře svými velkýma hnědýma očima, ve kterých žhnuly dva plamínky připravené

vzplanout, kdykoliv jí nadchlo něco, co jí udělalo radost, nebo kdykoliv se cítila šťastná.

„Dnes je opravdu velice pěkný den, princezno,“ pronesl starý lékař a ještě jednou se hluboce uklonil.

„Ano, to opravdu je, můj příteli!“ přitakala dívka a podívala se k prostranným oknům, která byla otevřena dokořán a kterými přes pruhu hedvábí proudil dovnitř svěží vzduch.

„Jaké zprávy mi nesete o otci, drahý Harheane?“ Princezna mu řekla jménem, což byla z její strany další pocta. On jako lékař to věděl. Podívala se na něj a čekala na odpověď.

„Mohu s jistotou říct, že zdravotní stav vašeho otce se po lécích, které mu dávám, nezhoršuje, ale ani nezlepšuje. Tím chci říct, že zatím se nic nemění, ale nejsem si zcela jist, jak dlouho bude můj lék schopen udržet tuto situaci a za jak dlouho se pro něj stane bezcenným. Proto stále bádám a snažím se najít něco jiného, co by účinkovalo, až bude muset jeden lék nahradit druhý.

„Jste moudrý učenec, drahý Harheane, a já věřím, že se vám to jednoho dne podaří! Přišel jste ale do mých komnat, abyste mi sdělil pouze tuhle novinu, nebo potřebujete něco víc?“ zeptala se princezna a pohládila rukou svého perského kocoura Salehana, kterého si přivezla z cest, na nichž byla se svým otcem, a který si svými modrými očima musel podmanit snad každého, na koho se podíval. S otázkou v očích se podívala na lékaře a na chvíli zanechala drahých látek, které ji rozptylovaly při hovoru, protože

chtěla dát najevo, že naslouchá. Ruku natáhla k nízkému stolečku a sáhla do misky, kde měla připraveny mandle, rozinky a sušené fíky. Pak pokynula lékaři, aby popošel blíže a posadil se na měkký polštář na zemi, který mu jedna z otrokyň nabídla. Poté naznačila téže služebnici, aby lékaře obsloužila a nabídla mu misku se stejným lahůdkami, které pojídala i ona.

Lékař se uklonil a i přes svůj vysoký věk se pohodlně usadil na polštář rovněž se zkříženými nohama a uchopil nabízenou dobrotu. V okamžiku ale princezna Fahiram vyslala další rozkaz jiné služebné, která vzala misku princezny a misku lékaře a před jejich zraky přesypala obsah z jedné misky do té druhé a naopak. Pak rozdělila oříšky a sušené ovoce zase do dvou misek a každému podala jednu. Princezna tím dala lékaři najevo, že jídlo je bezpečné a že se nemusí bát, že by bylo otrávené. Starý muž opět uchopil misku a zakousl se do fíku, aby neurazil tu, která se na něj mile usmívala a projevila mu důvěru.

„Potřeboval bych váš čas, princezno!“ odpověděl starý muž a čekal, jakou dostane odpověď.

„Můj čas je vzácný, učený muži, a vy to dobře víte, ale asi bych si ho pro vás měla udělat, pokud se to týká mého otce a jeho zdraví, že je to tak?“ podívala se na něj a lékař jenom mlčky kývl hlavou.

„Tak povídejte!“ vyzvala jej Fahiram a čekala na jeho vyprávění.

„Ehm,“ zakašlal starý muž a podíval se na všechny princezniny služebnice, jak jim ona říkala, protože nazývat je otrokyněmi jí

znělo trochu nevlídně. Toto gesto Fahiram okamžitě pochopila. Tleskla a ukázala všem, že se mají vzdálit a nechat je o samotě. „Počkejte ještě,“ vyzvala je, „vezměte si s sebou všechny laskominy, které jsou tady, a na chvíli si odpočiňte!“ Usmála se na ně a ony se jenom tiše zachichotaly a zakroužily kolem, aby si rozebraly dobroty, které byly přineseny pro princeznu.

„Jste na ně laskavá a tím si je vlastně zavazujete, aby vám byly bezmezně oddané, což je velice chytré,“ poznamenal lékař, když už byli o samotě.

„Ano, milý příteli, já vím a vím také, že jsem si po dlouhém pozorování vybrala jenom ty, které prošly tvrdou zkouškou.“

„Takže zkouška vám určila a vybrala otrokyně, které vám budou sloužit. Musím uznat, že to je moudré!“

„Byl to vlastně návrh mého otce. My oba jsme je podrobovali životním nástrahám. Otec je chtěl často uplatit penězi, aby mu řekly, co jsem celý den dělala. Nabízel jim dokonce lepší život a propuštění z otroctví, ale ani jedna z těchto služebnic se nedala ničím zlákat. Všechny našly ve svých komnatách peníze a všechny je přinesly nazpět, ani jedna si je nenechala.“

„Ty dívky vás přímo zbožňují!“ řekl uznale starý lékař.

„Můj příteli, tyto dívky nemají nic, jenom své chudé rodiny. Ve světě jsem viděla hodně bídy, když jsem cestovala s otcem. Víím, že nemohu pomoci všem, a tak se budu snažit pomoci alespoň těm, kteří mi oddaně slouží a kteří jsou se mnou.“

„Řekněte mi, princezno, váš otec je stejně dobrosrdečný jako vy?“
tázal se jí lékař.

Fahiram si opět sedla a zamyslela se. Podívala se do oken, ale vypadalo to, jako by její myšlenky běžely mnohem dál než jenom k oknům. Pak se otočila k lékaři a řekla: „Já a otec máme naprosto rozdílné povahy. Je mi líto, že to musím říct, ale můj otec je přímo posedlý bohatstvím a nerad se něčeho vzdává. Čím víc ho má, tím víc by chtěl a nic mu nestačí! Je to hon po mamonu! Nevím, zda byl takový vždy, nebo s tím má něco společného jeho nemoc. Příteli Harheane, byla to snad jedna z otázek, která by měla objasnit něco týkajícího se mého otce?“

„Ano, naprosto správně. Je to jedna z těch otázek a bude jich ještě více, protože skládám obraz a k tomu, abych ho složil celý, mi chybí několik potřebných kousků. Myslíte, že bychom se mohli jít projít do zahrad? Já vnitřnímu prostředí moc nedůvěřuji, jednoduše si myslím, že i zdi mohou mít uši.“

„V tom s vámi musím souhlasit, raději pojďme! Pěkná procházka mi udělá jenom dobře!“ dala princezna lékaři za pravdu, připjala si hedvábnou roušku na ústa a čekala, až se lékař postaví.

Oba zamířili do honosných zahrad, kde byli o samotě a vychutnávali si dokonalou přírodu se všemi jejími krásami a vůněmi, které se mezi sebou vzájemně prolínaly. Princezna kráčela pomalu a dbala, aby se starý lékař vedle ní příliš neunavil.

„Asi budete muset vymyslet, co říct vašemu otci jako důvod, proč se mnou trávíte tolik času. Mám za to, že říct mu pravdu teď, když jsem teprve na začátku bádání, by nebylo právě rozumné,“ konstatoval lékař.

„Také jsem myslela na to, co řeknu, až se mě bude otec vyptávat. Jsem si jista, že tyto zprávy se k jeho uším donesou. Nedožví se však nic jiného než to, že se u vás s velikou úzkostí zajímám o jeho zdravotní stav a jak o něj pečovat, až tady jednou nebudete!“

„Vidím, že jste obezřetná a že pamatujete na vše. Již nyní se těším na naši spolupráci,“ nadchl se lékař. Zamyslel se a pak se začal vyptávat: „Princezno, odpusťte mi mou smělost, ale nikdy jste ani na okamžik neuvažovala o tom, že vás otec nemá rád a že má rád jenom své bohatství?“

Nastalo ticho. Lékař se obával, že ho princezna nepochopí a touto otázkou vše skončí, ale musel ji položit, aby dívku donutil zamyslet se a vzpomenout si na svůj život s otcem, protože matku již neměla.

„Hmmm, pokud si vybavuji svoje dětství a dospívání a vše, co pro mne otec udělal, mohu říct, že mne má opravdu rád, někdy až chorobně!“

„Z čeho usuzujete, že vás má rád až chorobně?“

„No, myslím, že jsem s ním nemusela absolvovat všechny ty cesty, všude, kam se jenom pohnul. Bylo to dost namáhavé

a vyčerpávající pro dívku, jako jsem byla já. Netvrdím, že se neumím ohánět šavlí a že nejsem schopna porazit v souboji i muže, ale byly to velké výkyvy a neznámé kraje, zcela jiné mravy, kde jsem se mnohdy necítila dobře. Můj otec ale chorobně trval na tom, že musím jít s ním, a to přestože jsem mohla setrvat až do jeho návratu u příbuzných. No a vidíte, teď je nemocný a čelí představě, že stejně zůstanu sama!“

„Milá Fahiram, vy nebudete nikdy osamocena. Máte dobré srdce, a tak si určitě najdete hodného muže, který bude stát na vaší straně a bude vás milovat!“

„Děkuji, příteli! Také v to doufám!“

Dovolte mi, princezno, abych odbočil k něčemu, co mě začalo zajímat a co bych chtěl prozkoumat. Váš skvostný palác má velice vzácný a drahý nábytek a také rozsáhlou knihovnu, o obrazech raději ani nebudu mluvit. Ty mají nevyčísitelnou hodnotu. Všechny místnosti mi byly otevřeny a do všech jsem mohl nahlédnout a obdivovat je!“

„To ráda slyším a sdělím to i otci.“

„Ne, princezno, to prosím nedělejte! To je důvod, proč jsem s vámi chtěl mluvit venku, aby nikdo nenaslouchal. Chtěl bych se podívat do jedné uzamčené a nepřístupné místnosti. Podle toho, co jsem vyzkoumal, musí být hodně velká.“

„Nevím, o které místnosti mluvíte. Můžete být konkrétní a říct, která místnost s ní sousedí?“

„Ano, to mohu, to vím naprosto přesně. Je to vedle knihovny, a pokud vím, dveře do této místnosti vedou i z knihovny, ale jak jsem prověřil, jsou uzamčeny!“

„Ach tááák,“ mávla princezna lhostejně rukou, „už vím a mohu vám to objasnit, pokud vám to nedá spát! Ta místnost, jak se zmínil otec, je vyhrazena pro věci, které byly použity pro cestování. Pokud vím, zmínil se, že je v ní jenom nepořádek a trofeje z cest. Vůbec se tím nezatěžujte!“

„Princezno, teď si o mně budete myslet, že jsem podivín, ale já bych do té místnosti rád nahlédl, a to i s vámi, pokud vám to nebude vadit!“

„Ale já od té místnosti nemám klíč, ani jsem ho nikdy nechtěla. Kdo by chtěl klíč od pokoje, kde je jenom staré harampádí?“
divila se Fahiram.

„A vám byl ten klíč nabídnut?“ vyzvídala lékař a zastavil se, aby se podíval princezně zpříma do očí.

„No, to vlastně nebyl!“ zarazila se Fahiram.

„A vy jste někdy v té místnosti byla? Viděla jste, co je tam?“

Princezna se dlouho nerozmýšlela, protože věděla, co odpovědět.

„Nikdy jsem tam nebyla a nikdy mne ta místnost nepřitahovala. Je tady mnoho místností, které stojí za povšimnutí. Teď jste ale zasel do mé hlavy podezření a já nebudu klidně spát, dokud se nedozvím, co tam je! Říkáte, že bych se otce neměla ptát, abych nevybudila podezření, že?“

„Správně! Váš otec by o tom neměl vědět!“

„Ale pak nevím, jak mám ten klíč získat, když se ho nezeptám. Nevím ani, kde bych měla začít s hledáním, když se nemohu zeptat otce!“ vrtěla dívka udiveně hlavou.

„Myslím, že to nebude ani potřeba, pokud začneme u klíče, o kterém si myslím, že tam patří,“ rozpovídal se lékař. „Během ošetřování vašeho otce jsem si všiml, že klíč, který by se možná hodil k těm dveřím, nosí váš otec stále na koženém řemínku na krku. Když jsem ho požádal, aby si ho odložil, řekl, že nemůže, protože je to talisman, který ho chrání před zlými duchy.“

„Ano? O tom klíči nic nevím, ani nebylo potřeba se na něco takového ptát. Nechápu ale, jak může otevření té místnosti pomoci mému otci v jeho nemoci. Jakou to má souvislost?“

Princezna se otočila a zamířila zpět do paláce.

„No, především si myslím, že to může odhalit některé věci, které s nemocí vašeho otce souvisí, ale pokud o té místnosti nechcete nic vědět, promiňte mi prosím mou smělost a to, že jsem vás tím obtěžoval.“

„Ne ne, příteli. To je naprosto v pořádku, to není nic, za co byste se měl omlouvat. A já již vím, na co se otce nepřímou zeptám, abychom byli o něco chytrější. Mohu vám slíbit, že budu velice opatrná a že na něj nebudu nikterak naléhat, abych nezbudila žádné podezření.“

„To je od vás velice rozumné.“